

Таким чином, в умовах недостатнього фінансування державних житлових програм необхідно запровадити нові інноваційні механізми. Найбільш прийнятною схемою для вирішення поставлених завдань є запровадження житлово-орендних кооперативів. Для ефективного функціонування житлово-орендних кооперативів необхідне якісне наповнення інноваційно-інституційного змісту даного механізму.

Список використаної літератури:

1. Новосвітняя Е. Иван Салий: «Надо восстановить в столице квартирную очередь. Государство имеет моральные обязательства перед людьми, ожидающими жилье по 15-20 и более лет» / Екатерина Новосвітняя // Факты. – 2014. – 16 мая – С. 10.
2. Кальницький М. Хліб без видовищ / Михайло Кальницький // Контракти. – 2007. – № 14. – С. 68–71.
3. Что будет с ценами на недвижимость в 2015 году? [Електронний ресурс] – Режим доступу <http://news.address.ua/chto-budet-s-tsenami-na-nedvizhimost--v-2015-godu-10381/>
4. Костицын П. Метры дорогие: что происходит с рынком недвижимости [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://politica-ua.com/metry-dorogie-chto-proisxodit-s-rynkom-nedvizhimosti/?72771>

Лужняк Христина, Ціх Галина

Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя

ЕКОНОМІКА ОСВІТИ ЯК ГАЛУЗЬ ЕКОНОМІКИ ТА ЕКОНОМІЧНА НАУКА

В Україні освіта є могутнім фактором розвитку духовної культури українського народу, відтворення продуктивних сил суспільства. Ця гуманітарна сфера спрямована на забезпечення фундаментальної наукової, загальнокультурної, професійно-практичної підготовки особистості, формування інтелектуального потенціалу нації та всебічний розвиток особистості як найвищої цінності суспільства, тому потребує дієвої підтримки з боку держави.

Економічне значення освіти зазвичай вбачають у її активному впливі на розвиток виробничих сил країни, на підвищення ефективності суспільної праці. Головна роль освіти полягає в тому, що вона охоплює специфічну галузь народного господарства.

Під галуззю економіки розуміється якісно однорідна сукупність підприємств, закладів та інших господарських одиниць, що характеризуються схожістю умов праці (виробництва),

професійного складу кадрів, продукцією та послугами, що виробляються. Освіта як галузь являє собою систему освітніх закладів, організацій та підприємств, що здійснюють, головним чином, освітню діяльність, спрямовані на задоволення потреб населення в освітніх послугах і підготовку кваліфікованих робітників. Таке визначення галузі дозволяє з одного боку, називати її економікою освіти, а з іншого – розглядати як складну систему. Найбільшими елементами економіки освіти є продуктивні сили та виробничі відносини галузі освіти.

Освіта як сфера економічної діяльності, по-перше, має свою продуктивну природу, вона здатна приносити віддачу і в короткостроковому періоді у вигляді зростання доходу та прибутку, і, особливо, в довгостроковому, що зумовлює специфічне значення інвестицій в освіту як високорентабельних. Діяльність освіти як системи передбачає необхідність налагодження власного ефективного механізму функціонування [3].

Огляд вітчизняної економічної літератури засвідчив, що в роботах українських учених О. Грішнєвої, М.Долішнього, Г.Дмитренка, С. Злупка, І. Каленюк, І.Кравченко, В.Куценко, Е. Лібанової, О. Макарової, В. Новікова, В. Онікієнка, І. Петрової, С. Пирожкова, А. Чухна та ін. наголошується на тому, що серед чинників соціально-економічного зростання важливу роль відіграє освіта, яка визначає якість людського капіталу [1,3,4].

Економіка освіти - важлива галузь системи економічних наук. Вона належить до наймолодших економічних наук. Її предмет можна визначити так: це наука про специфіку продуктивних сил і виробничих відносин у галузі, що створює освітні послуги і задовольняє потреби особистості і суспільства в них при обмежених ресурсах, які виділяються для цих цілей. Вона досліджує і виявляє особливості дії економічних законів і категорій у сфері навчання і виховання підростаючого покоління, підготовки кваліфікованої робочої сили, підвищення освітнього і культурно-технічного рівня населення.

Сьогодні, наука про економіку виступає як складний комплекс економічних знань, що складається із чотирьох великих груп економічних наук:

- економічна теорія (політекономія);
- галузеві економіки (промисловість; сільське господарство, будівництво, освіта та інші);
- міжгалузеві або функціональні економіки (фінанси і кредит, грошові обороти, статистика, економіка праці);
- на меті економічних наук (управління н/г, маркетинг, менеджмент, економічна історія, економічна географія).

Об'єктивними передумовами виникнення і розвитку економіки освіти є, по-перше, становлення системи освіти як самостійної та специфічної галузі господарства. По-друге, розгортання НТР, що зумовила істотне розширення масштабів освіти, значне збільшення

витрат на неї, посилення впливу освіти на темпи економічного зростання. Суб'єктивними факторами створення економіки освіти були теоретичні, методологічні й методичні розробки західних економістів з економічних проблем освіти, перетворення її на окрему навчальну дисципліну, що викладається у багатьох університетах розвинених країн світу.

Об'єктом економіки освіти є своєрідні продуктивні сили та економічні відносини, характерні для організації і проведення процесу освітньої діяльності.

Суб'єктом дослідження і вивчення в економіці освіти виступають люди, велика частина населення, що тією чи іншою мірою включена в освітню трудову діяльність. Власне економічні відносини, що складаються між різними суб'єктами з приводу виробництва, обміну, розподілу і споживання освітніх послуг, багатогранні і виходять за межі системи освіти. До цих відносин можна зарахувати такі: відносини між державою й окремим працівником; між суспільством і зайнятими в системі освіти, а також в окремих її ланках і навчальних закладах; між педагогічними колективами й учнями тощо.

Економіка освіти виступає складовою всієї системи економічних наук. Тому логічним виступає застосування загальнонаукових і специфічних методів економічного аналізу при дослідженні предмету цієї дисципліни. Загальнонаукові методи економічного дослідження, і, перш за все, — діалектичний метод, розглядають економіку освіти в стані постійного розвитку, в її взаємозв'язку та взаємозалежності від економіки всього суспільства. При дослідженні специфіки економічної діяльності у сфері освіти використовуються також такі методи, як метод наукової абстракції, аналізу і синтезу, системно-структурного аналізу, єдності кількісного та якісного аналізу та інші.

Вона досліджує специфіку продуктивних сил та виробничих відносин, особливості дії економічних законів та категорій у сфері виробництва освітніх послуг. Наукою вивчається місце і роль системи освіти в економіці, організаційно-економічний механізм функціонування освіти, фінансування освітньої діяльності та соціально-економічна ефективність освітньої діяльності для суспільства.

Виділення економіки освіти в окрему економічну науку зумовлено реальною потребою дослідження економічного механізму системи підготовки громадян до участі в суспільному житті. Для того, щоб освіта стала потужним фактором сталого економічного та соціального розвитку країни, необхідно усвідомлювати її реальні можливості, розуміти механізм перетворення витрат на освіту у високодохідні інвестиції та передбачувати конкретні шляхи підвищення ефективності цих витрат[3].

Отже, економіка освіти — це економічна наука, що вивчає специфічні виробничі відносини та економічний механізм функціонування системи освіти, її економічну роль в процесі розширеного відтворення та забезпечення суспільного розвитку.

Список використаних джерел:

1. Грішнова О. А. Людський капітал: формування в системі освіти і професійної підготовки. — К.: Тво “Знання”, КОО, 2001. — 254 с
2. Економіка освіти : Проблеми, інновації сучасного розвитку / В. Я. Бобров, О. С. Падалка // Наукова енциклопедія освіти / АПН України ; головний ред. В. Г. Кремень. — К. : Хрінком Інтер, 2008. — 1040 с
3. Каленюк І.С. Економіка освіти: Навч. посіб./ І.С. Каленюк. — К.: Знання України, 2003. — 316 с.
4. Каленюк І. С. Освіта в економічному вимірі: потенціал та механізм розвитку. — К.: ТОВ “Кадри”, 2001. — 326 с.
5. Кремень В. Г. Освіта і наука в Україні – інноваційні аспекти. Стратегія. Реалізація. Результати / В. Г. Кремень. – К. : Грамота, 2005. – 448 с. 27. Куклін О. В. Економічні аспекти вищої освіти / О. В. Куклін. – К. : Знання України, 2008. – 331 с.

Мариненко Наталія

Тернопільський національний технічний університет імені Івана Пулюя

ОСНОВНІ АСПЕКТИ АДАПТАЦІЇ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОЇ БАЗИ УКРАЇНИ ДО ЗАКОНОДАВСТВА ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Основним елементом європейської інтеграції України, а також одним з найважливіших аспектів співробітництва і зміцнення економічних зв'язків між Україною та Європейським Союзом (ЄС), є досягнення певного рівня узгодженості вітчизняного законодавства з *acquis communautaire* (добробок Спільноти, “надбання Союзу”) – правовою системою ЄС. Це передбачено Угодою про партнерство та співробітництво між Україною і Європейськими Співтовариствами (Європейським Союзом) та їх державами-членами (стаття 51) від 14.06.1994 р. Дана стаття визначає наступні пріоритетні сфери, для яких необхідно адаптувати законодавство: митне право, законодавство про компанії, банківське право, бухгалтерський облік компаній, податки, у тому числі непрямі, інтелектуальна власність, охорона праці, фінансові послуги, правила конкуренції, державні закупівлі, охорона здоров'я та життя людей, тварин, рослин, довкілля, захист прав споживачів, технічні правила і стандарти, транспорт, енергетика, у тому числі ядерна [1]. Необхідність узгодження законодавства як умова членства у ЄС обумовлена тим, що подібність правопорядку держави з правопорядком останнього дає змогу належним чином реалізувати установчі завдання і цілі